

overfor nedarvede Tankegange alligevel i mange Tilfælde vil være i Strid med Befolkningens Følelser, og vistnok ogsaa særlig Kvinderne ville have sig det meget frabedt. Det er jo ganske vist en Ret, som Loven tillægger den nærmeste Slægning af Mandkøn, til at være Værge, men i Virkeligheden, praktisk set, er der jo ikke Tale om noget Gode, der tillægges den paagældende, men om en Byrde, der lægges paa hans Skuldre. Det er i Virkeligheden en Hensynsfuldhed overfor Kvinden, at man ikke straks lægger Byrden paa hendes Skuldre der i samme Omfang som paa Mandens.

Jeg skal altsaa udtale min fulde Tilfredshed baade med den Grundtanke, der bærer disse tre Paragraffer om Kvinders Værgemaal, og med den Affattelse og Udformning, denne Grundtanke i Lovens Bestemmelse har faaet.

De næste tre Paragraffer handle om et andet Punkt, et langt mere begrænset Punkt. Naar man kommer til at overveje Kvindens privatretlige Stilling og altsaa lægger til Grund de almindelige Synspunkter om lige Ret for Mand og Kvinde — for saa vidt der da ikke i de konkrete givne Forhold kan anføres specielle og afgørende Grunde for at fravige denne Lighed —, naar man gør det, kommer man naturligvis til Spørgsmaalet, hvordan Ligheden skal gennemføres indenfor Ægteskabet. Under Ægteskabet, hvor altsaa Mand og Kvinde staa ved Siden af hinanden, og hvor Manden nu er den, der er eneraadende over Fællesformuen, har Dispositionsretten, og altsaa, naar det kommer til Stykket, er den eneraadende over Børnene, der maa det Spørgsmaal rejse sig: Hvorledes skulle vi der forholde os? Der gaar dette Lovforslag uden om Hovedspørgsmaalet, men jeg tror ogsaa, det er ganske rigtigt. Jeg tror, at det er et saa stort og vanskeligt Spørgsmaal, at vi, der ønske i dette Øjeblik at give Kvindens privatretlige Retsstilling et godt Skub fremad, ikke bør behrejde Ministeren, at han ikke har taget denne Opgave op tillige. Det udelukker jo imidlertid ikke, at der maaske kunde være Anledning til i det Udvalg, der vil blive nedsat, at overveje, om man kunde finde — men ganske uafhængigt af dette Lovforslag — en Løsning af dette Spørgsmaal. Men det er ganske rigtigt, at selv om man nu altsaa i det store og hele lader den Sten ligge, som er en meget vanskelig Sten, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes vi skulle skaffe Kvinden praktisk Ligestilling

i Ægteskabet med Hensyn til Raadighed over Børn og Formue, er der naturligvis enkelte Punkter, der kunne udsondres. Dette, at Moderen lige med Faderen skal give sit Samtykke til Indgaaelse af Ægteskab, er jo noget, der kan fastslaaes ved særskilt Regel uden at gribe forstyrrende ind i andre Forhold, og at dette er sket ved dette Lovforslag, mener jeg ogsaa, man bør anerkende og paaskønne.

Saa er der en tredje Regel, nemlig den, at Kvinder skulle have samme Ret som Mænd til at blive troede som Vidner. Der er for den Betragtning, der anser Kvinder, om jeg saa maa sige, for rigtige Mennesker, noget enten latterligt eller oprørende i, at en Kvindes Vidnesbyrd i visse Tilfælde ikke skal kunne tages for god, fordi hun er Kvinde. Der kan være mange Omraader, hvor man kan spørge, om det ikke er i Kvindens velforstaede Interesse lige saa vel som i Samfundets, at man drager visse Retskonsekvenser af de Forskelle, som Naturen uigenkaldelig har sat mellem Mand og Kvinde. Men saadant noget som at en Kvinde ikke kan være Vidne, eller at hun udelukkes fra at være Forlover, er noget, som ikke har noget at gøre med de Forskelle, der af Naturen ere satte paa uigenkaldelig Maade, men det hænger kun sammen med de Fordomme, man fra ældre Tider har haft mod Kvinden. Altsaa, jeg hilser denne Bestemmelse i § 7 med Glæde.

I § 8 hedder det: „Enkes Ret til at hendside i uskiftet Bo efter Ægtefællens Død er den samme som Enkemands.“ Det er et lille praktisk værdifuldt Omraade, hvor Kvindens Retsstilling her forbedres. Nu er det jo saadan, at naar Moderen dør, har Faderen Ret til at hendside i uskiftet Bo med Børnene, myndige og umyndige, saa længe han ikke gifter sig. For Enkens Vedkommende er Forholdet det, at hvis Børnene ere umyndige, skal hun have Øvrighedens Samtykke, og hvis de ere myndige, over 18 Aar, skal hun have deres eget Samtykke for at hendside i uskiftet Bo. Denne Ret til at hendside i uskiftet Bo, naar Børnene ere umyndige, faar hun saa at sige altid, men det kræver Omsvøb, det kræver Omkostninger, som kunne være ret byrdefulde for den helt ubemidlede. Og naar saa Børnene vokse til og blive myndige, beror det paa deres Fordøgtbeholdende, om hun skal bevare Retten til at hendside i uskiftet Bo. Ogsaa denne Bestemmelse i § 8 bør hilses med Glæde.

Jeg har nu udtalt min Tilslutning til Lovforslaget, og det glæder mig at kunne